

Schoolkamp

‘En jij, Abel?’, vraagt Nadia. ‘Wat doe jij over tien jaar?’

Abel buigt naar voren om nog een flesje bier uit het kratje te pakken.

‘Dan werk ik bij de Amsterdamse politie’, zegt hij.

Hij maakt het flesje open en neemt een slok.

‘En dan ben ik rechercheur’, vult hij aan.

De anderen zijn er even stil van.

Ze zitten met z’n vieren in de tent: Abel, Nadia, Karel en Ries. Stiekem.

Het is de eerste avond van hun schoolkamp.

Ze zouden nu mee moeten doen met een dropping, samen met de andere leerlingen uit de vierde klassen van het Sterre College.

Maar daar hadden ze alle vier geen zin in.

‘Een beetje stom in het donker dwalen en terecht komen in een sloot’, had Nadia gezegd. ‘Wat is daar nou aan?’

Ries had geknikt. ‘Maar hoe komen we er onderuit?’, had hij gevraagd. ‘We moeten allemaal om tien uur in de bus zitten. Veldhuis controleert natuurlijk of iedereen er is.’

Ze hadden toen allemaal iets verzonnen om niet mee te hoeven met de dropping.

‘We kunnen zeggen dat we ziek zijn’, stelde Nadia voor. ‘Voedselvergiftiging, of zo.’

‘We kunnen Veldhuis omkopen’, bedacht Ries.

‘Een sterfgeval in de familie’, zei Karel.

Maar uiteindelijk bleek het plan van Abel het beste. Hij belde het bureau op, dat de organisatie van de dropping in handen had.

‘Met Veldhuis, van het Sterre College’, zei Abel met een zware stem. ‘Ik ben verantwoordelijk voor de gang van zaken rond de dropping vanavond. U weet waarschijnlijk dat wij geen doorsnee leerlingen hebben? Dat ze op een speciale school zitten?’ Het meisje dat de telefoon beantwoordde, aarzelde even.

‘Eh ... ja?’, zei ze toen.

‘Mooi, dat had ik ook verwacht van uw bureau’, zei Abel tevreden. ‘Dan begrijpt u ook wel dat ik precies moet weten waar de dropping vanavond plaatsvindt. In geval van calamiteiten, ik bedoel noodgevallen, natuurlijk.’

‘Natuurlijk’, antwoordde het meisje.

En ze vertelde Abel waar de leerlingen van het Sterre College zouden worden gedropt. En wat de snelste weg terug naar het kamp was.

Heel makkelijk, gewoon over de weg, niet door het donkere bos.

‘Mag ik u danken voor de service?’, zei Abel tot slot.

‘Dag mevrouw.’

Hij gaf het mobieltje lachend terug aan Karel.
'Dat lukt altijd,' zei hij, 'een zware stem, een beetje bluffen en een paar moeilijke woorden. En je krijgt de informatie die je wilt hebben.'
Ries had even zijn hoofd geschud.
'Een speciale school, hoe verzin je het?', zei hij.

En zo zitten ze nu lekker met droge voeten een biertje te drinken in de tent.
In plaats van met natte voeten door een donker bos te lopen.
Ze zijn om tien uur gewoon in de bus gaan zitten.
En vanaf de droppingplaats zijn ze teruggefietst naar het kamp.

De perfecte misdaad

‘Rechercheur’, zegt Nadia nadenkend. ‘Daar moet je slim voor zijn. In elk geval slimmer dan de misdadigers. Anders vang je ze niet.’

‘Nou, je hebt vanmiddag gezien dat Abel slim is’, zegt Ries. ‘Binnen vijf minuten wist hij waar we gedropt zouden worden en hoe we het snelst terug konden komen.’

‘Ja natuurlijk,’ knikt Nadia, ‘maar ik bedoel iets anders. Een echt goede rechercheur moet eigenlijk een perfecte misdaad kunnen plegen. Toch, Abel?’ De anderen kijken vol verwachting naar Abel. Abel staart even voor zich uit.

Dan knikt hij. ‘We zouden Veldhuis kunnen laten verdwijnen’, zegt hij ernstig. Ze kijken Abel alle drie verschrikt aan.

Hij maakt geen grapje, dat is wel duidelijk.

‘Waarom Veldhuis?’, vraagt Karel uiteindelijk.

‘Nergens om’, antwoordt Abel. ‘Dat is de belangrijkste factor in dit plan. Als wij geen reden hebben om Veldhuis te laten verdwijnen, komt de politie niet achter ons aan. De perfecte misdaad!’

‘We zouden het nu kunnen doen’, giechelt Nadia.

‘Want iedereen denkt dat we door het bos aan het lopen zijn. Ze hebben ons allemaal in de bus zien zitten.’

Niemand weet dat wij onze fietsen vanmiddag vlak bij de droppingplaats hebben gezet en nu net zijn teruggefietst.'

Abel knikt. 'Geen motief en een prima alibi; dat geldt voor ons allemaal', zegt hij. 'Onze perfecte misdaad ligt voor het grijpen.'

'Waar wachten we nog op?', vraagt Ries, om stoer te doen.

'Joh, we hebben niet eens een plan', zegt Nadia.

'Je kunt niet zomaar in tien minuten een verdwijning regelen.'

'We zouden Veldhuis naar de beerput* kunnen lokken', denkt Abel hardop. 'En hem daarin laten vallen. Die beerput ligt achter het toiletgebouw. Niemand zou hem horen roepen, want iedereen is bezig met de dropping.'

'Is de deksel van die put niet hartstikke zwaar?', vraagt Nadia.

'Met z'n vieren lukt het ons wel dat ding op te tillen', denkt Abel. 'Overal liggen stokken, die kunnen dienen als hefboom. Kom, laten we eens gaan kijken.'

Abel staat op en de anderen volgen hem twijfelend.

'We doen het toch niet echt, hè?', zegt Nadia. 'Het is toch alleen maar voor de grap?'

* Een beerput is een put waarin afvalwater van toiletten wordt opgevangen.

Vijftien jaar later

Zondag 30 maart

Abel zit in zijn werkkamer, als hij de deurbel hoort. Hij kijkt kwaad op van zijn werk.

Natuurlijk weer iemand die hem een abonnement wil verkopen voor een goed doel.

Het is bijna iedere dag raak.

Gisteren nog, een vriendelijk blond meisje met een opschrijfboekje. Met een lief stemmetje zei ze: 'Voor de kleine bijdrage van 3 euro per week redt u de Aziatische tijger.'

Drie euro per week, dat is een bedrag van 156 euro per jaar!, had Abel gedacht. Dat is geen kleine bijdrage meer; dat is een aanzienlijk bedrag. Als het hele gebouw mee zou doen, dan zou ze 3000 euro ophalen. Voor een tijger! Maar hij had alleen maar gezegd: 'Nee, ik doe niet mee.'

Abel staat nu nijdig op en loopt naar de voordeur van zijn flat.

Hij gaat die vervelende bedelaars eens ronduit zeggen wat hij ervan vindt.

Met een zwaai opent hij de deur.

'Goedemiddag, meneer', zegt een prachtige jonge vrouw tegen hem.

‘Ik ben Karin en dit is mijn man Herman.’
Ze wijst naar een kale man van een jaar of vijftig.
‘Wij zijn de nieuwe huurders van het appartement
boven u. Wij komen ons even aan u voorstellen.’
Abel kijkt verbaasd naar het wonderlijke echtpaar.
Hoe komt zo’n oude, kale man aan zo’n
beeldschone jonge vrouw?
Een grotere tegenstelling is er bijna niet.
Abel kan het niet plaatsen.
‘Goedemiddag’, antwoordt hij dan vriendelijk en hij
geeft zijn burens een hand.
‘Wilt u misschien even binnenkomen?’

Bij een kopje thee vertellen de nieuwe burens wat
meer over zichzelf.
Herman is schrijver van misdaadromans.
‘Hij heeft vorig jaar De Gouden Strop gewonnen’,
vertelt Karin trots. ‘Dat is een belangrijke prijs, hoor.’
Zelf is zij stewardess; zij is vaak een weekje weg en
dan weer een paar dagen thuis.
‘We zijn rustige burens’, zegt Karin lachend. ‘U zult
van ons geen last hebben.’
‘Zeg maar Abel’, stelt Abel voor. ‘Volgens mij zijn wij
ongeveer even oud.’

Pas uren later gaan de nieuwe burens weg.
Ze zijn een beetje lacherig van de rode wijn die Abel
na de thee tevoorschijn heeft gehaald.

'Dag', zegt Abel tegen de buurvrouw en hij geeft haar een kus op haar wang.

'Dag', zegt hij ook tegen de buurman. 'Het is leuk om jullie te leren kennen.'

Hij sluit de deur achter het stel en staart even voor zich uit. 'Ik moet het handig aanpakken', mompelt hij in zichzelf.